ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ - ΕΦΑΜΙΛΛΟΝ ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΤΟΥ ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μὰ ὄχι, ὄχι, ὄχι! Μὴ νομίσεις, ἀγάπη μου, ὅτι ἡ αἰτία τοῦ θανάτου μου εἶσαι ἐσύ!.. Ἡ διάψευση ὅλων τῶν ἐλπίδων τῆς ζωῆς μου, τὰ φοβερὰ δυστυχήματα τῶν προσφιλεστέρων μου προσώπων, ἡ ἀνθρώτινες ἀδικίες...αὐτά, ὅλ' αὐτά, Θηρεσία, μ' ἔσπρωξαν στὴ σκληρὴ αὐτὴ ἀπόφαση τοῦ θανάτου...

Καὶ σύ, Θηρεσία, ἐσύ, ὦ! οὐρανία κόρη, ποὺ θὰ μποροῦσες νὰ μοῦ γλυκάνῃς τὶς πίκρες τῆς ψυχῆς, νὰ μοῦ γιατρεύσῃς λίγο τὴν καρδιά μου, ἐσύ, ἀλλοίμονο, αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀνήκεις σ' ἄλλον, βρίσκεσαι στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ συζύγου σου..

Δὲν πειράζει διαω; δὲν πειράζει... Τὸ ξέρω, ἄλλως τε, πὼς μ' ἀγάπησες, πὼς μ' ἀγαπᾶς, πὼς ὑποφέρεις καὶ σύ, τὴ στιγμὴ αὐτὴ ποὺ βρίσκεσαι σὲ ξένη ἀγκαλιά!...

...Θηρεσία! Διάβασε τὶς γραμμὲς αὐτὲς ποὺ σοῦ γράφω μὲ προσοχή. Εἶνε γραμμένες μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς μου!

Θυμοῦμαι τὰ περασμένα καὶ κλαίω Θηρεσία. Ἂν ὑπάρχῃ ζωὴ ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο, θὰ τὴν ἀφιερώσω σὲ σένα.

Ἄκουσε τὴ τελευταία μου λέξι Θηρεσία. Ἄκουσε τὴν ἱερὴ σύσταση ποὺ θὰ σοῦ κάμω. Σ' ἐξορκίζω στὸν δυστυχῆ ἔρωτά μας, στὰ δάκρυα ποὺ χύσαμε, μὴν ἀφήσῃς τὴν μητέρα μου χωρὶς τὰ γλυκά, παρήγορα λόγια σου, ἂν μοῦ συμβῇ τίποτε.

Ἂν ἔρθῃ ἐδῶ, στὴν ἐρημιά μου, νὰ μὲ θρηνήσῃ, κλάψε μαζύ της καὶ παρηγόρησέ την. Ἂν καὶ σὺ τὴν ἐγκαταλείψῃς τί θὰ γίνῃ; Παρηγόρησέ την. Θυμήσου πὼς εἶνε μητέρα μου...

Ἀφοῦ ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ὁ Ὄρτις, ἑτοιμάστηκε καὶ τὰ μεσάνυχτα πῆρε τὸ ταχυδρομικὸ ἁμάξι κι' ἔφυγε ἀπ' τοὺς Εὐγκάνεϊ λόφους. Κατέβηκε στην παραλια καὶ μὲ μιὰ βάρκα περασε στη Βενετία...

Μόλις ἔμαθα τὴν ἄφιξί του στὴ Βενετία ἔτρεξα νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ. Τὸν βρῆκα νὰ κοιμᾶται. Μόλις ξύπνησε μὲ παρακάλεσε νὰ τελειώσω μερικὲς ὑποθέσεις του καὶ νὰ ἐξοφλήσω κάποιο παλιὸ χρέος του σ' ἕνα βιβλιοπώλη.

— Μόνον σήμερα μπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ, μοῦ εἶπε.

Εἶχα δυὸ χρόνια νὰ τὸν δῶ. Μολαταῦτα δὲν μοῦ φάνηκε καταβεβλημένος. Βάδιζε μόνον ἀργὰ καὶ δύσκολα, σὰν νὰ σερνότανε. Ἡ φωνή του, ἡ βροντώδης καὶ ἀνδρικὴ ἄλλοτε, ἔβγαινε πειὰ ἐντελῶς ἀδυνατισμένη ἀπὸ τὸ στῆθος του.

Ἡ μητέρα του δὲν χόρταινε νὰ τὸν βλέπῃ. Ἦταν καταχαρούμενη γιὰ τὴν ἄφιξί του καὶ πολὺ συγκινημενη. Τὸν ρωτοῦσε μὲ λαχτάρα γιὰ τὸ ταξεῖδι του καὶ γιὰ τὴν ὑγεία του κι' αὐτὸς τῆς ἀπαντοῦσε μ' ἕνα χαμόγελο θλιβερὸ καὶ παράξενο. Τὸ ὕφος του ἦταν ἀλλόκοτο. Ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι μερικοὶ φίλοι του ζήτησαν νὰ τὸν δοῦν, δὲν ἔδειξε κανένα ἐνδιαφέρον γι' αὐτούς. Ἀρνήθηκε νὰ τοὺς δεχθῇ. Κατέβηκε μάλιστα καὶ σύστησε στὸν θυρωρὸ νὰ λέῃ σ' ὅσους τὸν ζητοῦσαν, πὼς δὲν γύρισε ἀκόμα.

Ὅταν ξανανέβηκε ἀπάνω μοῦ εἶπε :

— Ξέρω ὅτι ὁ γυρισμός μου ἐδῶ συνεκίνησε βαθυὰ καὶ σένα καὶ τὴν μητέρα μου. Ἤθελα νὰ σᾶς ἀπαλλάξω τῶν συγκινήσεων αὐτῶν, μὰ δὲν μπόρεσα. Αἰσθανόμουν μεγάλη ἐπιθυμία νὰ σᾶς ξαναϊδῶ...

Κοντὸ τὸ δειλινὸ σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ. Ἦταν βαθυὰ συγκινημένος. Δὲν ἤθελε νὰ μᾶς λυπήσῃ κι' ὅταν ἡ μητέρα του τὸν ρώτησε :

— Τὸ ἀποφάσισες παιδί μου, θὰ φύγῃς ;

Τῆς ἀποκρίθηκε ἀγκαλιάζοντάς την :

— Ναί, θὰ φύγω ..

Μόλις κρατοῦσε τὰ δάκρυα ποὺ τοῦ βούρκωναν τὰ μάτια.

— Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ σὲ ξαναδῶ πειά, τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του. Εἶμαι γρηὰ καὶ ἄρρωστη...

Ὁ Ἰάκωβος τῆς εἶπε συγκινημένος.

— Θὰ ξαναϊδοθοῦμε... ἴσως... ποιὸς ξέρει ;... Παρηγορήσου, ἀγαπημένη μου μητέρα... Θὰ ξαναϊδοθοῦμε γιὰ νὰ μὴ χωριστοῦμε πειὰ ποτέ. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ φύγω. Πρέπει... Δὲν εἶνε ἔτσι Λορέντζε ;

— Ναί, εἶπα ἐγώ. Πρέπει...

Καὶ τῆς ἐξήγησα, ὅτι ὁ Ἰάκωβος ἔπρεπε ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' τὴ Βενετιὰ γιὰ λόγους ἀσφαλείας.

— Ἂς εἶνε, εἶπε τότε ἡ μητέρα του. Ἀρκεῖ νὰ εἶσαι καλὰ παιδί μου καὶ ἂς εἶσαι μακρυά μου. Ἔπειτα ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα σου δὲν ἀπήλαυσα οὔτε μιᾶς στιγμῆς εὐτυχία. Ἐλπίζω ὅμως νὰ περάσω μαζί σου εὐτυχισμένα τὰ γηρατειά μου... Ἔστω φύγε... Προτιμῶ νὰ κλαίω τὴν ξενητειά σου, παρὰ νὰ σὲ δῶ δέσμιον... νεκρόν...

Λυγμοὶ ἔκοψαν τὴν φωνή της.

Ὁ Ἰάκωβος τῆς ἔσφιξε μὲ λαχτάρα τὸ χέρι. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα παράξενο, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῇ κάτι. Μὰ συνῆρθε ἀμέσως καὶ τῆς ζήτησε τὴν εὐλογία της.

Ἡ μητέρα του σήκωσε τὰ χέρια της ψηλὰ καὶ εἶπε :

— Σ' εὐλογῶ... Σ' εὐλογῶ. Μακάρι νὰ σ' εὐλογήσῃ καὶ ὁ Παντοδύναμος.

Στὴ σκάλα ξαναγκαλιάστηκαν καὶ ἡ μητέρα του ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος του. Κατέβηκαν κάτω καὶ ἐγὼ τοὺς ἀκολούθησα. Ἡ μητέρα του τὸν ξαναευλόγησε καὶ ὁ Ἰάκωβος τῆς φίλησε τὸ χέρι. Αὐτὴ τὸν φίλησε στὸ πρόσωπο...

Συγκινήθηκα κ' ἐδάκρυσα. Ὁ Ὄρτις μ' ἐφίλησε καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μοῦ γράψῃ.

— Νὰ θυμᾶσαι πάντοτε τὴν μητέρα μου, μοῦ εἶπε.

Γύρισε ὕστερα πρὸς τὴν μητέρα του, τὴν κύτταξε μερικὲς στιγμές, χωρὶς νὰ τῆς πῇ λέξι, ἐστράφη ἔπειτα ἀποτόμως καὶ ἔφυγε.

Ὅταν ὁ Ἰάκωβος ἔφτασε στὴν μέση τοῦ δρόμου ξαναγύρισε καὶ μᾶς ἔστειλε τὸν τελευταῖο χαιρετισμό.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ μητέρα του γύρισε καὶ μοῦ εἶπε δακρυσμένη :

— Ἀγαπητέ μου Λορέντζε, ἡ καρδιά μου, μοῦ λέει, ὅτι δὲν θὰ τὸν ξαναϊδῶ πειὰ ποτέ.

Ὅλη τὴν νύχτα ἡ μητέρα τοῦ Ὄρτις ἦταν ταραγμενη καὶ ἀνήσυχη. Καθὼς μοῦ εἶπε φοβόταν πὼς ὁ ἔρωτας τοῦ παιδιοῦ της γιὰ τὴν Θηρεσία, τοῦ ἀφήρεσε τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν ζωὴ καὶ τὴν ψυχικὴ γαλήνη. Εἶχε ἀνακαλύψει τελευταῖα μέσα στὸ ρολόγι του μερικὲς τρίχες ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τῆς Θηρεσίας. Ἤξερε καλὰ πόσο ἀγαποῦσε τὴν νέα αὐτὴ ὁ γυιός της. Ὅταν ὁ Ἰάκωβος ἔφτασε στοὺς Εὐγκάνεϊ λόφους μοῦ ἔγραψε :

Παρασκευὴ

Λορέντζε, συγχώρησέ με... Θὰ μάθῃς ἀργότερα γιατι σοῦ τὸ γράφω αὐτό. Σοῦ συνιστῶ τὴν μητέρα μου... Ξέρω πολὺ καλά, ὅτι θαύρῃ σὲ σένα ἕνα δεύτερο παιδί.

Φτωχή μου μητέρα!... Πόσο θὰ ὑποφέρῃς. Ἐλπίζες ν' ἀναπαύσῃς τὸ κεφάλι σου στὰ στήθεια τοῦ παιδιοῦ σου καὶ ὅμως θὰ στερηθῇς τὴν εὐδαιμονία αὐτή.

Λορέντζε, συγχώρησέ με γιὰ τὴ λύπη ποὺ θὰ σοῦ προξενήσω. Πίστεψέ με πὼς σ' ἀγαποῦσα εἰλικρινῶς, σὰν τὸν καλλίτερο φίλο μου. Σ' ἐξορκίζω Λορέντζε, μὴ προφέρῃς ἐπάνω στὸν τάφο μου τὰ λόγια «Ὁποιος ἀγαπᾷ τὸν θάνατον δὲν ἀγαπᾷ κανένα.»

Ἂν ἤξερες πόσο τὰ ἐσκέφθηκα ὅλα αὐτα! Πόσο ὑπέφερα!...

Ἀλλοίμονο! Εἶνε ἀληθέστατο... Ἡ ὕπαρξή μου ὁλόκληρη ἦταν ἀνέκαθεν τὰ πάθη μου... Δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ κάνω ἀλλοιῶς! Ἂν δὲν κατέστρεφα αὐτὴ τὴν ὕπαρξη, ἂν δὲν ἔδινα ἕνα τέλος σ'αὐτὰ τὰ φλογερὰ πάθη τῆς ζωῆς μου, ὁ θεὸς ξέρει σὲ ποιὲς παραφορές, σὲ ποιοὺς κινδύνους θὰ μὲ ὁδηγοῦσαν, σὲ ποιὰ φριχτὰ ἐγκλήματα θὰ μὲ παρέσυραν... (Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ...»

Τὸ πλέον αἰσθηματικόν, τὸ σπαρακτικώτερον καὶ γοητευτικώτερον τῶν μυθιστορημάτων.